

i det nuværende Ministerium giver sig til at græde over det, der her i Landet ofres til Alderdomsforsørgelse og andre sociale Formaal. De fattige maa selv betale det gennem den indirekte Beskatning, og selv om der ofredes meget mere, end de fattige selv maa betale, have de yndhavende et saadant Luksusforbrug, som de kunne sætte ned, at der meget vel derigennem uden føleligt Savn for dem kunde blive Midler til at gaa frem ad det sociale Fremskridts Vej. Jeg tror heller ikke, at der er gennemført en eneste social Lov, med Hensyn til hvilken det nuværende Ministerium eller dets Parti, det moderate Venstre, tør træde frem og sige, at de ville have den udslettet igen. Men naar det er Tilfældet, er der ikke paa dette Omraade, efter Ministeriets og dets Partis egen Mening, noget, som kan spares, eller som kunde eller burde have været sparet.

Naar vi da skulde have undgaaet den nuværende finansielle Misère, maatte vi have sparet paa Militærundergifterne. Vi for vort Vedkommende have altid villet være med til Besparelser, og vi ville ogsaa være med til Besparelser paa det civile Omraade nu. Men vi kræve rigtignok til Gengæld meget væsentlige og meget følelige Besparelser paa det militære Omraade. Thi den Politik er dog for fjern fra alt, hvad der kan kaldes Venstrepolitik, som siger: Det skal stadig gaa opad med Militærundergifterne, men vi skulle til Gengæld spare paa det civile Omraade. Hvis det nu var overflødige Ting, vi skulde spare, var det endda sin Sag, men Sp. 44 i Rigsdagstidende for i Aar se vi, at den højtærede Finansminister siger om de Forslag af Sparekommissionen, som vi fulgte, eller rettere sagt om de Forslag til Besparelser, som den højtærede Finansminister selv har stillet, at de paagældende Bevillinger „have udfyldt deres Plads, og at der bliver en tom Plads, hvor de forsvinde. Ikke alene for de Personer, der skulle savne de Par Hundrede eller Tusinde Kroner, som de have haft før, men ogsaa i den Forstand, at der er forskellig gode og nyttige Formaal, som komme til at miste en Støtte, som i og for sig maa siges at være rimelig og nyttig”. Det er jo til det yderste beklageligt, at noget saadant skal finde Sted paa Grund af vor daarlige Finanstilstand. Og man maa ogsaa huske, at naar dette kaldes Besparelser, bliver det jo, naar Formaalene virkelig ere „nyttige og gode”, efter al Sandsynlighed kun en ren fiskal Besparelse; jeg mener: det bliver en Besparelse paa Statens Budget, men det

bliver ikke en Besparelse for vort Samfund. Thi forhaabentlig vil der være gode og ivrige Patrioter, som ville ofre for at faa disse „gode og nyttige” Formaal fremmede alligevel. Det maa man haabe, thi Skaden vilde jo være endnu større, hvis de „gode og nyttige” Formaal slet ikke skulde blive fremmede. Jeg maa altsaa efter den højtærede Finansministers egne Ord gaa ud fra, at det, som spares her, vil være en ren fiskal Besparelse, men ikke nogen Besparelse for vort Samfund. Den er altsaa ikke saa overordentlig nyttig. Men dertil kommer, at en væsentlig Del af Besparelserne absolut er af denne Beskaffenhed. Der er i det hele bragt i Forslag nye Besparelser til et Beløb af 3,6 Mill. Kr. Deraf ere de 1,2 Mill. Kr. en ren fiskal Besparelse. Det er rent fiktivt, det er kun noget, som man stiller op, at vort Samfund skulde spare disse Penge. Thi naar vi fratage Kommunerne 1,200,000 Kr. af de Midler, de hidtil have faaet af Staten, vil det kun sige, at Skatteborgerne slippe for at indbetale disse 1,200,000 Kr. til Staten, men skulle indbetale dem til Kommunen. For Skatteborgerne er det ingen Lettelse; de spare som Helhed taget ikke een Øre ved, at disse 1,200,000 Kr. ere stillede op som Besparelse, det er kun Luft. Sparekommissionen, der sikkert har arbejdet udmærket, har, saa vidt jeg nu kan se — vi have jo kun haft meget knap Tid til at sætte os ind i dens Betænkning — anlagt et rent fiskalt Synspunkt. Den har ikke sagt: Hvad kunne vi spare de danske Skatteydere for, men: Hvad kunne vi spare den danske Statskasse for, ligegyldigt om de danske Skatteborgere maa betale det samme Beløb paa anden Maade eller ej. Derfor er man tilsyneladende kommen saa højt op med Besparelsen; i Realiteten ere Sparekommissionens Besparelser ikke saa omfattende. Jeg maa forbeholde det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, dets Stilling med Hensyn til denne Fiktion om en Besparelse af disse 1,200,000 Kr., men jeg skal sige, at vi acceptere Formaalet at spare paa de af Sparekommissionen foreslaaede Omraader 2,4 Millioner. Naturligvis maa vi forbeholde os vor Frihed overfor de Besparelsesforslag, der ere stillede fra Kommissionens og Ministeriets Side, og vælge dem, vi synes bedst om, men vi ville vise vor virkelige Villie til at være med til Besparelser ogsaa paa de civile Omraader. Selvfølgelig ville vi stille vore Forslag om Besparelser paa de militære Omraader.

Jeg synes endvidere, at vi fra Rigsdagens Side have Ret til at beklage os over